



Arrest

nr. 345 186 van 21 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2022 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 27 april 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 301 496 van 14 februari 2024.

Op 21 mei 2025 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van zijn minderjarig kind.

Op 20 november 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.05.2025 werd ingediend door:

Naam: N. - Voorna(a)m(en): S. - Nationaliteit: Kameroen - Geboortedatum: (...)1971

Geboorteplaats: (...) - Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind N. B. (RR: (...)), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Dit is de derde aanvraag van betrokkene. De eerste aanvraag werd door betrokkene ingediend op 28.10.2022 dewelke diende geweigerd te worden op 27.04.2023 middels bijlage 20. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing instelde werd verworpen door de RvV bij arrest 301 496 dd. 11.02.2024. De tweede aanvraag van betrokkene werd geweigerd op 05.12.2024 omwille van dezelfde redenen als de weigeringsbeslissing van 27.04.2023.

Artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van artikel 40ter van toepassing zijn op volgende familieleden van een Belg: ‘3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.’

Er dient met andere woorden nagegaan te worden of betrokkene heden beschikt over het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring en of betrokkene heden de daadwerkelijke zorg over het kind draagt. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat zowel de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken als het aspect van materiële zorg en steun, bv. voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt.

Betrokkene legt i.h.k.v. huidige aanvraag de volgende documenten voor:

- Financiële bijdrage van betrokkene naar de moeder van de referentiepersoon op 04.03.2020 voor 100 EUR, 26.05.2020 voor 100 EUR, 02.12.2020 voor 100 EUR, 02.11.2020 voor 100 EUR, 09.09.2020 voor 100 EUR, 01.10.2020 voor 100 EUR, 10.05.2023 voor 50 EUR, 30.08.2024 voor 50 EUR, 30.09.2024 voor 50 EUR, 12.11.2024 voor 100 EUR, 17.02.2025 voor 50 EUR*
- Verklaringen op eer van moeder met betrekking tot ontvangen gelden op 29.12.2023 en 17.01.2024*
- Brief oudercontact waaruit valt af te leiden dat betrokkene het vakje aanwezig heeft aangeduid*
- 5 ongedateerde foto's van betrokkene en de referentiepersoon (zijn ongedateerd, wel foto's waarop het kind verschillende leeftijden heeft maar)*

Uit de gegevens van het rijksregister en het dossier blijkt dat betrokkene nooit samenwonend is geweest met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen en de daadwerkelijke zorg over hem draagt.

Er kan niet worden afgeleid dat betrokkene daadwerkelijk instaat voor de dagdagelijkse zorg en opvoeding van het kind. Er ligt geen enkel (officieel) bewijs voor waaruit blijkt dat er een omgangsregeling zou zijn getroffen, waaruit zou kunnen afgeleid worden dat betrokkene ook het recht van bewaring uitoefent, en dat die regeling en het omgangsrecht daadwerkelijk wordt uitgevoerd.

Voor zover die er wel zouden zijn blijken die op zijn minst uit de voorgelegde stukken marginaal te noemen. De sporadische financiële bijdragen die betrokkene tussen 2020 en 2025 heeft geleverd, zijn beperkt in aantal en omvang. De door betrokkene voorgelegde geldoverschrijvingen bestaan uit een beperkt aantal betalingen die onregelmatig en vaak met grote tijdsintervallen werden uitgevoerd. De bedragen variëren tussen 50 en 100 euro en zijn over een periode van meerdere jaren zeer sporadisch. Deze betalingen vormen geen bewijs van een duurzame, systematische of continue bijdrage in het levensonderhoud van het kind. Zij tonen eerder een occasionele ondersteuning aan, wat onvoldoende is om te spreken van daadwerkelijke materiële zorg. Werkelijke financiële zorg impliceert doorgaans een vaste, gestructureerde

bijdrage die in verhouding staat tot de noden van het kind, wat in casu niet wordt aangetoond. De verklaringen op eer van de moeder met betrekking tot bepaalde ontvangen bedragen bevestigen enkel dat er enkele betalingen werden gedaan. Dergelijke verklaringen geven geen inzicht in een duurzame of regelmatige betrokkenheid bij het onderhoud of de opvoeding van het kind. Het oudercontactformulier waarop betrokkene het vakje 'aanwezig' heeft aangeduid, bewijst niet dat hij effectief aanwezig was op het oudercontact of dat hij zich structureel inzet voor de schoolse begeleiding van het kind. Een enkele aanduiding volstaat niet om daadwerkelijke zorg aan te tonen. De vijf ongedateerde foto's waarop betrokkene samen met het kind te zien is, tonen enkel sporadische momenten van contact. De foto's tonen enkel dat er contactmomenten zijn geweest tussen betrokkene en het kind, maar door het ontbreken van datering of context kunnen zij geen bewijs vormen van een regelmatige, continue of substantiële zorgrelatie. Het feit dat het kind op de foto's verschillende leeftijden heeft, toont hoogstens aan dat het contact verspreid over meerdere jaren heeft plaatsgevonden, maar dit zegt niets over de frequentie, intensiteit of inhoud van dat contact. De voorgelegde foto's zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene een actieve rol speelt in de dagelijkse opvoeding, het toezicht of de verzorging.

Het kind is ook steeds gedomicilieerd geweest bij zijn moeder. Gelet op het geheel dient aldus besloten te worden dat betrokkene niet afdoende aantoont dat hij heden de daadwerkelijke zorg over het Belgisch kind draagt. Er kunnen geen zorg- en opvoedingstaken blijken, minstens hebben ze op basis van wat werd voorgelegd een marginaal karakter.

Vervolgens dient beoordeeld te worden of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de minderjarige Belg die een afgeleid verblijfsrecht voor betrokkene rechtvaardigt. Op basis van wat werd voorgelegd kan geen enkele afhankelijkheid worden vastgesteld. Er kan namelijk niet worden vastgesteld of betrokkene zelf in contact staat met zijn kind of zijn kind van tijd tot tijd ziet, noch is er sprake van enige stabiele financiële ondersteuning waar het kind (via de moeder) voor het levensonderhoud van afhankelijk zou moeten zijn. Op basis van de beschikbare informatie, met name het ontbreken van bewijzen van fysieke en emotionele banden met zijn kind, en de bijzonder onregelmatige financiële bijdragen van betrokkene voor zijn kind zowel in het verleden als het heden, is het daarom redelijk te stellen dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg wordt niet belemmerd nu het verblijfsrecht wordt geweigerd aan de betrokkene. De afhankelijkheidsrelatie waarvan sprake bestaat enkel ten aanzien van de moeder van referentiepersoon met wie hij al zijn hele leven samenwoont.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 39/81, tweede lid van deze wet schrijven voor dat verweerder binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd via elektronische post (J-Box) op 18 december 2025 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota met opmerkingen en het administratief dossier in te dienen, was in casu 26 december 2025.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend. Het administratief dossier werd slechts laattijdig, op 26 februari 2026, aan de Raad overgemaakt.

Artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“-Artikel 40ter, §2, 3° bepaalt: “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

3°de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

-Artikel 20 VWEU bepaalt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

*-En Hof van Justitie - C-451/19 en C-532/19 - 5-05-2022.
(<https://www.vreemdelingenrecht.be/rechtspraak/hof-van-justitie-c-451-19-en-c-532-19-5-05-2022>):*

“Het Hof merkt in dit arrest op dat het Unierecht in beginsel niet van toepassing is op een verzoek om gezinshereniging van een derdelander met een gezinslid dat onderdaan is van een EU-lidstaat en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Bijgevolg staat het Unierecht er niet aan in de weg dat een lidstaat een regeling treft op grond waarvan een dergelijke gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van een voorwaarde inzake voldoende bestaansmiddelen.

Niettemin zijn er bijzondere situaties waarin een verblijfsrecht in een dergelijk geval moet worden toegekend, omdat aan het burgerschap van de Unie elk nuttig effect zou worden ontnomen indien die burger ten gevolge van de weigering om een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen, genoodzaakt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hij het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger ontleende rechten zou verliezen (Ruiz Zambrano, C-34/09). Het Hof benadrukt dat er hier enkel

sprake van kan zijn indien er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Het Hof stelt vast dat het uit artikel 20 VWEU voortvloeiende afgeleide verblijfsrecht weliswaar niet absoluut is, maar dat, indien aan een onderdaan van een derde land een afgeleid verblijfsrecht zou worden geweigerd op de enkele grond dat het familielid van de Unieburger niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, in geval van een afhankelijkheidsverhouding, dit een schending zou vormen van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, die onevenredig zou zijn in verhouding tot het nagestreefde doel, namelijk het veiligstellen van de overheidsmiddelen van de betrokken lidstaat.”

-In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de verzoeker niet voldoet aan de vereisten van artikel 40ter §2, 3° VW omdat er geen dagelijkse zorg en opvoeding is aangetoond.

De verwerende partij baseert zich op de volgende elementen:

- De minderjarige zoon is steeds gedomicilieerd geweest bij de moeder.
- De moeder zorgt voor de huisvesting en het levensonderhoud van het kind.

Volgens de bestreden heeft de verzoeker onvoldoende aangetoond dat hij een duurzame en continue bijdrage in het levensonderhoud van zijn minderjarig zoon heeft geleverd. De verwerende partij stelt dat de foto's, verklaring, en betalingen/stortingen de relatie wel aantonen, maar niet de intensiteit, frequentie of continuïteit van de zorg die nodig is om deze onmisbare rol te bewijzen.

Dit oordeel is gebaseerd op een onjuiste interpretatie van de vereiste onmisbaarheid, in strijd met artikel 20 VWEU. Het Hof van Justitie (HvJ 5 mei 2022, XU, gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19) heeft herhaaldelijk vastgesteld dat het feit dat de andere ouder (de moeder, die de Unieburger is, of over een verblijfsrecht beschikt) daadwerkelijk in staat en bereid is om de dagelijkse zorg alleen te dragen, een relevante factor is, maar op zichzelf onvoldoende is om vast te stellen dat er geen afhankelijkheidsverhouding bestaat die het kind zou dwingen de Unie te verlaten.

De verwerende partij heeft nagelaten om, met inachtneming van het hoger belang van het kind zoals voorgeschreven in artikel 24, lid 2, van het Handvest, alle relevante omstandigheden in de beoordeling te betrekken. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft uitsluitend aandacht geschonken aan de rol van de moeder, terwijl de zorg die door de vader wordt verleend ten onrechte als occasioneel is gekwalificeerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen specifieke en individuele evaluatie uitgevoerd van de mate van affectieve band tussen het kind en de verzoeker, noch van het potentiële risico voor het welzijn van het kind bij een mogelijke scheiding van de verzoeker.

Ook heeft de verwerende partij de vereiste van de door de verzoeker te vervullen zorg te strikt geïnterpreteerd. Het feit dat de moeder voor de huisvesting zorgt sluit de onmisbare rol van de verzoeker in de dagelijkse opvoeding niet uit. De bestreden beslissing miskent de gedeelde, doch essentiële zorgplicht die de verzoeker uitoefent. Verzoeker meent dan ook dat zijn bijdrage aan de opvoeding, het toezicht en de emotionele ontwikkeling van het kind essentieel zijn en dat deze in samenhang met de financiële steun de vereiste daadwerkelijke zorg aantoont, ongeacht het bedrag van de bijdragen (zie verder).

De vaststelling van de DVZ is derhalve onjuist en leidt tot een verkeerde toepassing van de wet.

-De DVZ heeft geoordeeld dat de door verzoeker betaalde bijdragen (€100/€50 per maand) marginaal en te verwaarlozen zijn. Tegelijk erkent de DVZ dat deze bijdragen meerdere jaren werden gedaan.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 5 mei 2022, XU, gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19) verzet artikel 20 VWEU zich ertegen dat een lidstaat een verzoek tot gezinshereniging afwijst louter omdat de Unieburger (het kind) onvoldoende bestaansmiddelen heeft om te vermijden dat zij een beroep doen op het nationale bijstandsstelsel. Wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, mag de financiële toets geen uitzondering vormen op het afgeleide verblijfsrecht.

Door te focussen op de zogenaamde marginaliteit van de financiële bijdragen en dit als argument te gebruiken voor het ontbreken van daadwerkelijke zorg, heeft de DVZ de verplichtingen uit artikel 20 VWEU verkeerd toegepast.

De financiële toets mag in dit kader niet bepalend zijn wanneer de afhankelijkheidsrelatie – gebaseerd op affectieve en opvoedkundige zorg – duidelijk aanwezig is.

De bestreden beslissing had rekening moeten houden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Als derdelander zonder volwaardig verblijfsrecht beschikt hij vaak niet over de mogelijkheid om hogere bedragen te betalen. Binnen die context kunnen de bijdragen niet als verwaarloosbaar worden beschouwd, maar als een substantiële uiting van daadwerkelijke zorg.

De bestreden beslissing schendt artikel 20 VWEU en artikel 40ter §2, 3° VV.

-In het arrest van 10 mei 2017, (Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354), heeft het Hof van Justitie bepaald dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag alle relevante omstandigheden in beschouwing moeten worden genomen, waaronder:

- De leeftijd van het kind;

- Zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling;

- De mate waarin het kind een affectieve band heeft met zowel de ouder die Unieburger is als de ouder die derdelander is;

- Het risico voor het emotionele evenwicht van het kind indien het gescheiden zou worden van de ouder die derdelander is: “Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden” (Chavez-Vilchez, punt 71).

In casu is verzoeker de vader van een minderjarige zoon, een Belgische burger en dus een Unieburger. Verzoeker speelt een belangrijke rol in zijn opvoeding. B. heeft een hechte affectieve band met verzoeker. De weigering van verblijf aan verzoeker zou ertoe leiden dat de minderjarige zoon wordt gescheiden van zijn vader, waardoor de mogelijkheid reëel is dat hij het grondgebied van de Unie moet verlaten.

De betrokkenheid van verzoeker bij het leven van zijn zoon blijkt uit de foto's en andere bewijzen. Verzoeker is betrokken bij het schoolgebeuren, doet uitstapjes, draagt financieel bij naar zijn mogelijkheden, enz.

Het opleggen van een scheiding zou niet alleen de affectieve band tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon verbreken, maar ook een disproportionele last leggen op de moeder, die alleen zou instaan voor de zorg en opvoeding van Brian.

Verweerder heeft verzuimd te onderzoeken of de weigering van verzoekers verblijfsaanvraag ernstige gevolgen zou hebben voor zijn minderjarige Belgische zoon.

Verweerder heeft bovendien de motiveringsplicht van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan omdat hij niet het ouderlijk gezag, inclusief het recht van bewaring, over zijn Belgisch kind draagt. Evenmin is er sprake van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn zoon die van die aard is dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Verzoeker diende voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in als ascendent van een minderjarige Belg. Uit de voorgaande wetsbepaling blijkt dat de gemachtigde in dat geval moet nagaan of verzoeker de daadwerkelijke zorg draagt over zijn minderjarige Belgische zoon en indien niet, moet de gemachtigde rekening houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg. Hij moet daarbij alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening brengen.

Met de invoering van een verblijfsrecht voor een ouder van een Belgisch minderjarig kind dat niet reeds zijn rechten van vrij verkeer uitoefende, beoogde de wetgever specifiek gevolg te geven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name het arrest *Ruiz Zambrano*, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het VWEU (*Parl.St.* Kamer 2010-2011, nrs. 53-443/17, 18 en 20). In de zaak *Zambrano* (cf. HvJ 8 maart 2011, C-34/09) oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten.

Oorspronkelijk voorzag artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind, los van het bewijs van identiteit, enkel de voorwaarde dat deze ouder het kind moet begeleiden of vervoegen. Het *“begeleiden of vervoegen”* houdt in dat de derdelander ouder met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft ontwikkeld.

Met de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) vonden ook de voorwaarden van het uitoefenen van ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring en van “daadwerkelijke zorg” ingang. Dit om de wettekst meer in lijn te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg en om een aantal vastgestelde misbruiken te voorkomen. In de voorbereidende werken inzake huidig artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt dit verder toegelicht als volgt:

“In de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers veelvuldig vastgesteld dat ouders van een minderjarige Belg die gedeeltelijk uit hun ouderlijk gezag werden ontzet of die slechts over een beperkt omgangsrecht met de minderjarige Belg beschikken ten gevolge van een gerechtelijke veroordeling, alsnog een verblijfsrecht aanvragen en verkrijgen op grond van de ruime bepaling voorzien in het actuele artikel 40ter, § 2, eerste lid, onder 2° van de Wet van 15 december 1980. Teneinde dergelijk oneigenlijk gebruik van de gezinsherenigingsprocedure te voorkomen, wordt voortaan vereist dat de ouder die de minderjarige Belg op het Belgische grondgebied begeleidt, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over Belg uitoefent, alsook daadwerkelijk zorg draagt voor de Belg. Deze vereiste brengt met zich mee dat een derdelander-ouder zich niet kan beroepen op een afgeleid recht op verblijf wanneer, bij wijze van voorbeeld, de daadwerkelijke zorg exclusief door de andere ouder wordt gedragen.” (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 52-53).

In een verder verslag heeft de toenmalige staatssecretaris verduidelijkt hoe het begrip “daadwerkelijke zorg” moet worden begrepen: *“Het concept “daadwerkelijke zorg” dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als het op zich nemen van dagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van daadwerkelijke zorg, aangezien mag worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf voor de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien het verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het wetsontwerp voorzien in een bijkomende garantie, in die zin dat de Dienst vreemdelingenzaken bij de eventuele beslissing om een gezinslid het verblijf te weigeren rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsband tussen het gezinslid en de minderjarige Belg, alsook met de gevolgen van een eventuele beslissing tot weigering van verblijf voor het recht van vrij verkeer en verblijf voor de minderjarige Belg.” (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/4, p. 15).*

Inzake hetzelfde concept van “daadwerkelijke zorg” in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voegde de wetgever hieraan nog toe dat dit concept “naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun” omvat (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 39-40).

Het staat niet ter discussie dat verzoeker ter ondersteuning van zijn gezinsherenigingsaanvraag de volgende bewijsstukken heeft voorgelegd:

“- Financiële bijdrage van betrokkene naar de moeder van de referentpersoon op 04.03.2020 voor 100 EUR, 26.05.2020 voor 100 EUR, 02.12.2020 voor 100 EUR, 02.11.2020 voor 100 EUR, 09.09.2020 voor 100 EUR, 01.10.2020 voor 100 EUR, 10.05.2023 voor 50 EUR, 30.08.2024 voor 50 EUR, 30.09.2024 voor 50 EUR, 12.11.2024 voor 100 EUR, 17.02.2025 voor 50 EUR
- Verklaringen op eer van moeder met betrekking tot ontvangen gelden op 29.12.2023 en 17.01.2024
- Brief oudercontact waaruit valt af te leiden dat betrokkene het vakje aanwezig heeft aangeduid
- 5 ongedateerde foto's van betrokkene en de referentpersoon (zijn ongedateerd, wel foto's waarop het kind verschillende leeftijden heeft maar)”.

Verweerder motiveert dat uit deze stukken niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker zijn kind ‘begeleidt’ of ‘vervoegt’, noch dat hij de daadwerkelijke zorg over zijn kind draagt. Verweerder stelt in dit verband allereerst vast dat verzoeker niet samenwoont met zijn kind. Dit gegeven wordt niet betwist. Het kwam verzoeker aldus toe de concrete gezinsband met zijn kind en de daadwerkelijke zorg voor dit kind met andere bewijsmiddelen aan te tonen. Op grond van volgende motieven is verzoeker hierin volgens verweerder niet geslaagd:

“Er kan niet worden afgeleid dat betrokkene daadwerkelijk instaat voor de dagdagelijkse zorg en opvoeding van het kind. Er ligt geen enkel (officieel) bewijs voor waaruit blijkt dat er een omgangsregeling zou zijn getroffen, waaruit zou kunnen afgeleid worden dat betrokkene ook het recht van bewaring uitoefent, en dat die regeling en het omgangsrecht daadwerkelijk wordt uitgevoerd.

Voor zover die er wel zouden zijn blijken die op zijn minst uit de voorgelegde stukken marginaal te noemen. De sporadische financiële bijdragen die betrokkene tussen 2020 en 2025 heeft geleverd, zijn beperkt in aantal en omvang. De door betrokkene voorgelegde geldoverschrijvingen bestaan uit een beperkt aantal betalingen die onregelmatig en vaak met grote tijdsintervallen werden uitgevoerd. De bedragen variëren tussen 50 en 100 euro en zijn over een periode van meerdere jaren zeer sporadisch. Deze betalingen vormen geen bewijs van een duurzame, systematische of continue bijdrage in het levensonderhoud van het kind. Zij tonen eerder een occasionele ondersteuning aan, wat onvoldoende is om te spreken van daadwerkelijke materiële zorg. Werkelijke financiële zorg impliceert doorgaans een vaste, gestructureerde bijdrage die in verhouding staat tot de noden van het kind, wat in casu niet wordt aangetoond. De verklaringen op eer van de moeder met betrekking tot bepaalde ontvangen bedragen bevestigen enkel dat er enkele betalingen werden gedaan. Dergelijke verklaringen geven geen inzicht in een duurzame of regelmatige betrokkenheid bij het onderhoud of de opvoeding van het kind. Het oudercontactformulier waarop betrokkene het vakje 'aanwezig' heeft aangeduid, bewijst niet dat hij effectief aanwezig was op het oudercontact of dat hij zich structureel inzet voor de schoolse begeleiding van het kind. Een enkele aanduiding volstaat niet om daadwerkelijke zorg aan te tonen. De vijf ongedateerde foto's waarop betrokkene samen met het kind te zien is, tonen enkel sporadische momenten van contact. De foto's tonen enkel dat er contactmomenten zijn geweest tussen betrokkene en het kind, maar door het ontbreken van datering of context kunnen zij geen bewijs vormen van een regelmatige, continue of substantiële zorgrelatie. Het feit dat het kind op de foto's verschillende leeftijden heeft, toont hoogstens aan dat het contact verspreid over meerdere jaren heeft plaatsgevonden, maar dit zegt niets over de frequentie, intensiteit of inhoud van dat contact. De voorgelegde foto's zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene een actieve rol speelt in de dagelijkse opvoeding, het toezicht of de verzorging.

Het kind is ook steeds gedomicilieerd geweest bij zijn moeder. Gelet op het geheel dient aldus besloten te worden dat betrokkene niet afdoende aantoont dat hij heden de daadwerkelijke zorg over het Belgisch kind draagt. Er kunnen geen zorg- en opvoedingstaken blijken, minstens hebben ze op basis van wat werd voorgelegd een marginaal karakter."

Wat de voorgelegde bewijzen van financiële bijdragen aan de moeder van het kind betreft, motiveert verweerder dat het slechts zeer sporadische bijdragen betreffen die plaatsvonden tussen 2020 en 2025. Ze zijn beperkt in aantal en in omvang. De betalingen variëren tussen de 50 en 100 euro en werden onregelmatig en met grote tijdsintervallen uitgevoerd. Deze betalingen vormen volgens verweerder geen bewijs van een duurzame, systematische of continue bijdrage in het levensonderhoud van het minderjarig kind. Ze tonen eerder een occasionele ondersteuning aan, hetgeen onvoldoende is om van daadwerkelijke materiële zorg te spreken. Werkelijke financiële zorg impliceert een vaste en gestructureerde bijdrage die in verhouding staat tot de noden van het kind, hetgeen in casu niet het geval is volgens verweerder. De verklaringen van de moeder van het kind dat zij de bijdragen daadwerkelijk heeft ontvangen, doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor het overige bieden deze verklaringen verder geen blijk van een duurzame of regelmatige betrokkenheid bij het onderhoud of de opvoeding van het kind.

Verzoeker is het niet eens met dit motief. Hij ontkent niet dat de betalingen zeer onregelmatig zijn uitgevoerd en een beperkte omvang hebben. Blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing heeft verzoeker in 2020 zes keer een som van 100 euro overgemaakt, in 2023 één keer een som van 50 euro, in 2024 één keer een som van 100 euro en twee keer een som van 50 euro en tenslotte in 2025 één keer een som van 50 euro. Hij betoogt echter dat de financiële bijdrage niet bepalend mag zijn wanneer de afhankelijkheidsrelatie tussen ascendent en descendent, gebaseerd op affectieve en opvoedkundige zorg, duidelijk aanwezig is. Verzoeker stelt dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om hogere bedragen te betalen. De bedragen in kwestie kunnen, in zijn specifiek geval, dan ook wel degelijk als een substantiële uiting van daadwerkelijke zorg worden aangenomen.

Een dergelijk algemeen betoog laat niet toe de pertinente motieven van de bestreden beslissing aan de kant te schuiven. Zoals verweerder opmerkt, en niet wordt betwist door verzoeker, is er geen sprake van samenwonen tussen verzoeker en zijn zoon. In dat geval moet de concrete gezinsband met het kind en de daadwerkelijke zorg voor dit kind dan ook met andere bewijsmiddelen worden aangetoond. Het weze herhaald dat het concept van "daadwerkelijke zorg" naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken eveneens een aspect van materiële en/of financiële steun impliceert. De bewering van verzoeker dat hij financieel niet in staat is om meer bij te dragen – hetgeen bovendien niet wordt ondersteund met enig concreet begin van bewijs – neemt niet weg dat in casu niet kan worden vastgesteld dat er sprake is van een financiële en/of materiële ondersteuning die duurzaam en consequent genoeg is om te bewijzen dat verzoeker de daadwerkelijke zorg over zijn kind draagt. Er blijkt niet dat de financiële steun met de nodige regelmaat plaatsvindt. Verzoeker betwist niet dat de bovenvermelde geldstortingen de enige stukken zijn die werden voorgelegd aangaande zijn financiële engagement ten aanzien van zijn minderjarig kind. Het komt bijgevolg geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor dat verweerder uit de door verzoeker

voorgelegde geldstortingen geen stabiel en actueel financieel engagement, dan wel enige daadwerkelijke zorg, afleidt. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 20 van het VWEU zou zijn geschonden omdat de bestreden beslissing ertoe leidt dat het verzoek om gezinshereniging wordt afgewezen louter omdat de Unieburger onvoldoende bestaansmiddelen heeft om te vermijden dat zij een beroep moeten doen op het nationale bijstandsstelsel, kan hij niet worden gevolgd. Een dergelijk motief is immers nergens in de bestreden beslissing terug te vinden. In de bestreden beslissing wordt louter vastgesteld dat er onvoldoende bewijzen van duurzame, consequente financiële steun van verzoeker voor zijn kind worden voorgelegd.

Wat het oudercontactformulier betreft, motiveert verweerder dat dit document niet bewijst dat verzoeker ook daadwerkelijk aanwezig was bij het oudercontact. Er blijkt niet dat verzoeker zich structureel inzet voor de schoolse begeleiding van zijn kind. Een enkele aanduiding dat hij bij één oudercontact aanwezig zou zijn geweest, volstaat niet om de daadwerkelijke zorg aan te tonen. Hetzelfde moet volgens verweerder worden gesteld voor de vijf ongedateerde foto's die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd. Deze foto's tonen aan dat er contactmomenten tussen verzoeker en zijn zoon zijn geweest maar door het ontbreken van datering of verdere context kunnen zij geen bewijs vormen van een regelmatige, continue of substantiële zorgrelatie. Verweerder erkent dat het kind op de foto's verschillende leeftijden heeft, doch dit toont enkel aan dat het contact verspreid is geweest over meerdere jaren maar dit zegt niets over de frequentie, intensiteit of inhoud van het ouderlijk contact. De voorgelegde foto's zijn volgens verweerder dan ook onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker een actieve rol speelt in de dagelijkse opvoeding, toezicht of verzorging van zijn zoon.

Verzoeker geeft aan het oneens te zijn met deze motieven. Hij betoogt dat verweerder uitsluitend heeft gekeken naar de opvoedingsrol van de moeder van het kind terwijl de zorg die hij als vader voor het kind biedt, ten onrechte als occasioneel wordt gekwalificeerd. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om te stellen dat het enkele feit dat de andere ouder in staat en bereid is om de dagelijkse zorg over het kind alleen te dragen, op zichzelf onvoldoende is om vast te stellen dat er geen afhankelijkheidsverhouding tussen het kind en de aanvrager bestaat. De bestreden beslissing houdt volgens verzoeker geen rekening met de gedeelde doch essentiële zorgplicht die hij uitvoert. Er werd niet onderzocht wat het potentiële risico voor het welzijn van zijn kind zou zijn indien het van verzoeker zou worden gescheiden. In weerwil van de motieven van de bestreden beslissing, besluit verzoeker dat hij een belangrijke rol speelt in de opvoeding van zijn zoon met wie hij een hechte, affectieve band heeft. Hij benadrukt dat dit blijkt uit de voorgelegde foto's en andere bewijzen. Verzoeker zou betrokken zijn bij het schoolgebeuren, hij doet uitstapjes met zijn zoon en hij draagt financieel bij naargelang zijn mogelijkheden.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt het gebrek aan "*daadwerkelijke zorg*" dragen voor het kind de determinerende weigeringsgrond te zijn. Verzoeker focust in zijn kritiek vooral op het gegeven dat er wel degelijk een daadwerkelijke relatie tussen hem en zijn kind bestaat maar dit gegeven volstaat niet om ook aan te tonen dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor zijn kind zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De "*daadwerkelijke zorg*" dragen over een minderjarig kind houdt immers meer in dan enkel een relatie onderhouden met dit kind.

Indien verzoeker de daadwerkelijke zorg opneemt voor zijn kind, is het niet onredelijk om aan te nemen dat in dit verband allerhande vormen van bewijs kunnen worden voorgelegd. Hoe hij dit bewijs wenst te leveren, staat verzoeker – bij gebrek aan wettelijke bewijsregeling – vrij. Verweerder kon ermee volstaan om na te gaan of de voorgelegde stukken een voldoende bewijs vormen en te motiveren waarom dit volgens hem niet het geval is. Het is vervolgens aan verzoeker om aan te tonen dat deze motivering steunt op onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker slaagt hier niet in. Zo bewijst hij niet dat hij daadwerkelijk betrokken is bij de scholing en dagdagelijkse opvoeding van zijn kind. Verweerder moet worden gevolgd waar hij motiveert dat één enkel oudercontactformulier hiertoe geen afdoende bewijs vormt. Met de voorgelegde stukken, zoals ze worden weergegeven in de bestreden beslissing, wordt niet aangetoond dat verzoeker mee instaat voor de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de lidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter volstaan niet. Een schending van artikel 20 van het VWEU kan dan ook niet worden weerhouden.

Verzoeker slaagt er met zijn kritiek niet in om de gegeven motivering, waarvan – zoals blijkt uit voorgaande bespreking – hij de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid niet heeft aangetoond, te ontcrachten. Er dient nogmaals op te worden gewezen dat geenszins wordt betwist dat verzoeker enig contact heeft met zijn kind, maar het is aan hem om concreet aan te tonen dat hij mee de dagdagelijkse zorg voor zijn kind opneemt. De Raad herhaalt dat zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter niet kunnen volstaan en dat er geen verblijfsrecht kan worden afgeleverd aan een ouder die slechts op minimale wijze zorg draagt voor zijn minderjarige kind.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN